

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci **žalobkyně V.D., zastoupené M.B.**, obecním zmocněncem, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem v Plzni, Škroupova 18 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. července 2009 č.j. DSH/7873/09

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Návrh na upuštění od uloženého trestu se z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 22.7.2009 žalobkyně podala osobně u Krajského soudu v Plzni žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 7. července 2009 č.j. DSH/7873/09. Tuto žalobu v blanketní podobě doplnila podáním doručeným Krajskému soudu v Plzni dne 28.8.2009. Žalobkyně tvrdila, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně i žalovaného byla zkrácena na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Toto své tvrzení žalobkyně specifikovala v jednotlivých žalobních bodech, které rozčlenila do dílčích částí, přičemž z tohoto členění soud rovněž při posuzování zde uplatněných žalobních bodů vycházel.

Část žaloby A.1. Nezákonné omezení práva a lhůty pro vyjádření neuvědomění dotčené osoby o úkonu.

Z odůvodnění tohoto žalobního bodu vyplývá, že výtky se vztahují ke správnímu řízení ve věci zadržení řidičského průkazu žalobkyně, které bylo vedeno u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. VNITŘ/D/20404/08.

Část žaloby A.2.1. Nezákonné nevyjádření se k provedeným důkazům, základ prokázání.

Žalobkyně v tomto žalobním bodu tvrdila, že správnímu orgánu I. stupně doručila dne 11.5.2009 znalecký posudek Ing. Jaroslava Zikmunda s návrhem na jeho provedení jako důkazu a že správní orgán I. stupně nerovně hodnotil listinný podklad tohoto znalce a nevypořádal se s odpověďmi znalce na otázky položené pod č. 2 až 5. Jedná se především o otázku vlivu hladiny alkoholu v krvi v rozmezí 0,51 až 0,56 g/kg a jeho počínajícího vlivu na řidičské schopnosti a otázky rozpoznatelnosti alkoholu v nápoji. Ze způsobu s jakým se správní orgán s těmito otázkami vyrovnal, žalobkyně dovodila, že došlo k nerovnosti hodnocení důkazů. Podle žalobkyně správní orgán I. stupně a ani žalovaný neuvedly závěry, k nimž při hodnocení námitky nerovného hodnocení důkazů dospěly.

Část žaloby A.2.2. Ústní jednání nesplnilo svůj účel, nepopsání průběhu správního řízení.

V této části žaloby žalobkyně tvrdila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznal, že žalobkyně naplnila oba znaky nevědomé nedbalosti. Ústní jednání ve věci vedené přitom nesplnilo svůj účel, kterým je objasnění skutečného stavu věci a dobrání se materiální pravdy. Za nezákonné žalobkyně označila neprovedení důkazu další výpovědi svědků K.D. a P.H., neboť žalobkyně tímto nedostala plnou možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhopvat důkazy. Správní orgán takto postupoval v situaci, když sám dovodil, že z provedené objednávky nápoje nemohlo být zřejmé, kdo si objednal nealkoholický nápoj „Mojito“. Tím podle žalobkyně postup v řízení a samotné rozhodnutí, včetně rozhodnutí žalovaného, jsou zatíženy vadami, které činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, nedostatek důvodů, když je rozhodnutí podloženo pouze spekulacemi. Při hodnocení otázky nevědomé nedbalosti se žalovaný dopustil procesního pochybení, neboť jako správní orgán byl povinen zjistit rozhodné okolnosti, důležité pro rozhodnutí ve věci i bez návrhu a měl respektovat právo účastníka vyjádřit se ke všem důkazům. Podle žalobkyně nebylo možné ji činit odpovědnou za zavinění z porušení § 5 odst. 2 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a to ani ve formě nevědomé nedbalosti dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích a závěry o její vině ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb., není možno považovat za správné.

Část žaloby A.2.3. Magistrát ani žalovaný se nevypořádaly s provedenými důkazy- všemi, žalovaný vytvořil rozhodnutí zmatečné a nepřezkoumatelné

V rámci tohoto žalobního bodu žalobkyně tvrdila, že žalovaný se zmatečným způsobem snažil zdůvodnit, proč se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalovaný i správní orgán I. stupně přitom některé provedené důkazy ignorovaly. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí musí být i jeho vnitřně rozporný stav, neboť na jedněch místech nastávají skutečnosti opačné k jiným v dalších částech rozhodnutí žalovaným skutečností tvrzeným. Podle žalobkyně rozhodnutí má obsahovat stručný a jasný výklad o

tom, které skutečnosti významné pro rozhodnutí věci byly dokazováním shodnými tvrzeními účastnice řízení a svědků nebo jiným zákonem stanoveným způsobem prokázány a které nikoliv, stručný a jasný výklad o tom, o které důkazy žalovaný opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, přičemž u každé jednotlivé prokázané i neprokázané skutečnosti musí stručně a jasně uvést, jak k tomuto závěru dospěl, tedy z jakých důkazů podle jeho názoru závěr vyplývá a jak tyto důkazy ve smyslu § 50 a § 68 správního řádu hodnotil, proč nevyhověl návrhu žalobkyně, což rozhodnutí žalovaného neobsahuje.

Část žaloby A.2.4. Nezákonná presumpce vydání rozhodnutí, zavádějící generalizace

Podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 8 zmiňoval otázku podjatosti podle § 14 odst. 1 správního řádu, tedy ustanovení počítající s možnou podjatostí u jakékoliv osoby, jenž se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu, přičemž však žalobkyně tímto dovozuje podjatost úředníka provádějícího správní řízení o odvolání proti usnesení Magistrátu města Plzně, kterým bylo dne 15. června 2009 rozhodnuto tak, že J.K., oprávněná úřední osoba, není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích vedeného pod sp. zn. VNITŘ/D/338/09 a to z důvodu vznesené námítky jeho podjatosti, spočívající v jeho možném ovlivňování výsledků řízení plynoucího z jeho údajné poruchy chování, která se měla projevit v rámci ústních jednání. Žalobkyně tvrdila, že v průběhu odvolacího řízení prezentovala odvolací důvody ve věci podjatosti oprávněné úřední osoby a trvala na zrušení usnesení a na tom, aby žalovaný oprávněnou úřední osobu J.K. vyloučil z projednávání a rozhodování v řízení o přestupku. Pokud tedy žalovaný presumoval před rozhodnutím o odvolání proti usnesení odvolací důvod (zíráni na poprsí se zjevnou fascinací), jako podle jeho názoru důvod nezpůsobilý ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, je tento postup porušením zásady správního řízení vyplývající z § 2, 4 odst. 4 a § 14 odst. 5 správního řádu. V případě podjatosti oprávněné úřední osoby, úřední osoba nesmí vyjma neodkladných skutečností pokračovat v řízení, a pokud se rozhodování přesto zúčastňuje, je tím dám důvod k užití mimořádných opravných prostředků.

Část žaloby B.1. Počátek řízení: nevyhovění žádosti o změně místní příslušnosti, úřední záznam

K tomuto žalobnímu bodu žalobkyně uváděla, že žalovaný dne 16.3.2009 udělil souhlas Městskému úřadu Domažlice s vrácením věci Magistrátu města Plzně s odůvodněním, že žalobkyně se zdržuje v Plzni, kde přebírá písemnosti a že její onemocnění jí neomezuje v běžném způsobu života. Tímto způsobem žalovaný znemožnil postoupení věci z důvodu vhodnosti a ponechal bez povšimnutí, že věc nebyla postoupena usnesením ve smyslu § 131 odst. 5 správního řádu.

V rámci stejné části žaloby žalobkyně upozorňovala, že se prokázala nevěrohodnost policistů podepsaných pod úředním záznamem ze dne 18.12.2008 a poukázala na to, že při ústním jednání si policisté nevzpomněli na znění poskytovaného poučení. Z tohoto postupu žalobkyně dovozovala porušení zákona o Policii ČR č. 283/1991 Sb., které zakládá oslabení principu legality ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu a zakládá podjatost vedoucího odboru dopravy pro jeho vztah k policejnímu orgánu i zákonu, kdy není schopen posuzovat, zda policejní činnost je v souladu se zákonem.

Část žaloby B.2. Průběh řízení: nerespektování požadavku žalobkyně na upuštění od uložení sankce.

Žalobkyně uváděla, že správní orgán nesplnil svoji povinnost opatřit si podklady pro rozhodnutí, měl se dotazovat na sociální situaci žalobkyně a ze stejnopisu žalobkyní podané žaloby na nečinnost měl její sociální situaci zjistit. Správní orgán tak neučinil a nápravu tak lze dosáhnout postupem podle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Část žaloby B.3. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, což žalovaný nezhlednil

Podle žalobkyně informace podle správního řádu, obsažené v odůvodnění správního rozhodnutí, mají být srozumitelné. Na konkrétních větech odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně se prokázala jeho nesrozumitelnost, čímž znění odůvodnění rozhodnutí stíhá rozhodnutí takovou vadou, která ovlivnila jeho zákonnost ve věci samé. Odůvodnění rozhodnutí se týká v této části pasáže *„další vyšetření – nejistá při chůzi, nejistá při chůzi po čáře, byla vyšetřujícím lékařem hodnocena jako negativní“* a *„vyšetření obviněné pod názvy pokus prst – nos nepřesný, Romberg III. je pozitivní, zkouška předklon - záklon je pozitivní, byly hodnoceny negativně“*. Z důvodu absence pomlčky v první větě podle žalobkyně nemůže být zřejmé, které, zda obě uvedené vyšetření byla hodnocena negativně a která vyšetření byla hodnocena pozitivně a která negativně ve větě druhé.

Část žaloby B.4. Vyloučení z projednávání a rozhodování věci, neplatné nařízení ústního jednání

V této části žalobkyně ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu namítla podjatost úřední osoby J.K., neboť při všech ústních jednáních zejména však při jednání posledním, kdy se o podjatosti přesvědčivým způsobem dozvěděla, jí permanentně zíral na poprsí s fascinací tak zjevnou, že mohla naznačovat fetišisticko-sadomasochistickou aberaci. Předpokládané rozpoložení mysli dotyčného by pak vysvětlilo, proč nebyl schopen postupovat náležitě podle správního řádu a posoudit případ objektivně a nepodjatě. Podle žalobkyně žalovaný se vypořádal s touto námitkou podjatosti tak, že jako odvolací orgán dospěl k závěru, že zírání na poprsí žalobkyně není důvod zakládající podjatost úřední osoby. Podle žalobkyně v řízení v mezidobí přitom nebyly činěny jen takové úkony, které nesnesou odkladu, ale i úkony jiné.

K formě předvolání k ústnímu jednání žalobkyně uváděla, že v případě tří ze čtyř předvolání nebyly předvolánky doručeny žalobkyni do jejích vlastních rukou ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu. I v případě, kdy je účastník zastoupen zástupcem, musí být předvolání doručeno přímo účastníkovi podle § 34 odst. 2 správního řádu, má-li v řízení něco vykonat.

Část žaloby B.4.1. Vyloučení z projednávání a rozhodování věci, žalobkyně byla postižena průtahy

Žalobkyně tvrdila, že v rámci odvolacího řízení rozhodovala úřední osoba, která v telefonickém hovoru se zástupcem žalobkyně uvedla, že udělá vše proto, aby úřední oprávněná osoba (JUDr. Kočí) mohla dojít k závěru, že odvolání není důvodné.

Část žaloby B.4.2. Podání odvolání bylo antedatováno, skutečnosti na sebe logicky nenavazují

Žalobkyně uváděla, že připsal žalobkyně, kterým došlo k odvolání proti usnesení Magistrátu města Plzně sp. zn. VNITŘ/D/20404/08, který byl doručen 14. ledna a opakovaně 12.3.2009 byl antedatován s cílem odvolání vyřídit zamítnutím jako opožděné.

V další části žalobkyně uváděla, že z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nepředestřel své úvahy, které ho vedly k připuštění odůvodnění v tom smyslu, že z každého, správním orgánem I. stupně provedeného důkazu, vyplývají v souvztažnosti skutečnosti jím uváděné, které na sebe logicky navazují, přičemž prokazatelně dokazují, že se žalobkyně dopustila přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Obsah rozhodnutí tak podporuje závěr o jeho nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně se neztotožnila se závěrem žalovaného k otázce nezaujatosti a nestrannosti svědků v tom smyslu, že zasahující policisty je třeba posuzovat jako nezaujaté a nestranné svědky proto, že při výkonu služby zjistili skutečnosti, o kterých následně ve správním řízení vypovídali jako svědci. Vylučuje-li žalovaný zaujatost a nevěrohodnost svědků jen proto, že jsou policisté a že v průběhu řízení nevyšel najevo jejich osobní vztah k projednávané věci, pak takové argumentaci nelze přisvědčit. Žalobkyně namítala, že v napadeném rozhodnutí absentuje výrok o vypořádání se s odvolací námitkou týkající se jejího nepoučení a nesouhlasila s tvrzením, že řádné poučení je zřejmé z listiny označené oznámení o přestupku.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný v meritorním rozhodnutí připustil, že žalobkyně má možnost vybrat si z více možností formy zaplacení pokuty a nákladů řízení, nicméně tím zabránil žalobkyni uhradit pokutu a náklady řízení jí navrženou formou, cestou pokladny magistrátu. Žalobkyně dále označila uloženou lhůtu 15 dnů k úhradě pokuty i nákladů řízení za nepřiměřenou a uložení povinnosti uhradit obě platby příloženou poštovní poukázkou, označila za likvidační vzhledem k uložené lhůtě.

Komplexně žalobkyně navrhla, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zrušil a žalovanému, aby byla povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Pro případ, že by soud rozhodnutí žalovaného nezrušil, žalobkyně navrhla, aby soud upustil od trestu, jenž správní orgán za správní delikt uložil.

Z obsahu spisu správního orgánu soud zjistil následující skutečnosti.

Dne 7.1.2009 Policie České republiky, Městské ředitelství Policie Plzeň zaslalo Magistrátu města Plzně, *oznámení přestupku* na osobu V.D., která byla podezřelá z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích tím, že 18.12.2008 kolem 00:40 hod. řídila v Plzni v Karlovarské ul. ve směru z centra města na Lochotín osobní motorové vozidlo zn. Audi 80, červené barvy reg. zn. X, kdy byla stavěna hlídkou Policie ČR a při kontrole vzniklo podezření, že před jízdou nebo během jízdy řidička požila alkoholické nápoje. Z tohoto důvodu byla vyzvána k dechové zkoušce, kdy přístrojem Dräger, výrobní číslo 0167, byla naměřena hodnota 0,57 promile alkoholu v dechu. Na základě tohoto zjištění byla opětovně vyzvána, aby se podrobila lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve či moči, kterému se podrobila ve Fakultní nemocnici Plzeň, Ústavu soudního lékařství, kde metodou plynové chromatografie a Widmarkovou zkouškou byla zjištěna hladina alkoholu 0,44 g/kg. Součástí listin předložených Policií ČR byl protokol o podání vysvětlení podle § 12 zák. č. 283/1991 Sb. o

Policii České republiky z 18. prosince 2008, č.j. MRPM-22256-1/PŘ-2008-13. Součástí tohoto protokolu bylo poučení V.D. před podáním vysvětlení podle § 12 zák. č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky v rozsahu odstavce 1, 2, 3, 4, 6, 7 a 8 s citací tohoto zákonného ustanovení a poučení podle zákona 200/1990 Sb. o přestupcích v rozsahu § 49 odst. 1 písm. c) a § 49 odst. 2 s citací tohoto zákonného ustanovení. Součástí listin předložených Policií České republiky bylo oznámení o přestupku sepsané dne 18.12.2008, úřední záznam z 18.12.2008, sepsaný Policií České republiky, Městským ředitelstvím, pohotovostním pořádkovým odborem 1. oddělení Plzeň, protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, dále zápis o dechové zkoušce z 18.12.2008, 00:48 hod. s místem měření Plzeň, Karlovarská ul., u řidičky V.D., a s výsledkem měření 0,57 promile, provedeného policistou identifikačního čísla 312305, který řidička odmítla podepsat. Součástí předložených listin byl rovněž kalibrační protokol č. 8/936/31-35 z 17.6.2008 přístroje Alkotest 7410, objednávkové číslo 8313690 výrobní číslo ARHK-0167.

Součástí správního spisu je listina z 15.1.2009 o oznámení zahájení řízení o přestupku sp. zn. VNITŘ/D/338/09.

Dne 12.2.2009 Magistrátu města Plzně byla doručena žádost žalobkyně o změnu příslušnosti s návrhem, aby příslušný správní orgán věc postoupil z důvodu vhodnosti Městskému úřadu Domažlice, v jehož územním obvodu se žalobkyně zdržuje, když vedení řízení u Magistrátu města Plzně by pro žalobkyni bylo spojeno s mimořádnými nesnázemi podloženými jejím zdravotním stavem, když vzhledem k zadržení jejího řidičského průkazu by se stěžím mohla dostavovat ke správnímu orgánu v Plzni. Listinou ze dne 2.3.2009 na základě písemné žádosti V.D. Magistrát města Plzně postoupil věc dopravního přestupku Městskému úřadu Domažlice. K žádosti Městského úřadu Domažlice o vydání souhlasu k vrácení věci podle § 12 zák. č. 500/2004 Sb. Krajský úřad Plzeňského kraje listinou ze dne 16.3.2009 udělil Městskému úřadu Domažlice souhlas s vrácením věci s tím, že na podkladě uvedených důvodů příslušným správním orgánem k projednání předmětného přestupku je Magistrát města Plzně. Městský úřad Domažlice usnesením ze dne 23.3.2009 č.j. OPP-3074/09-11780/2009/Mencl. podle § 12 zák. č. 500/2004 Sb. oznámení o přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zák. o přestupcích ve věci obviněné V.D. vrátil Magistrátu města Plzně.

Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání sepsaný 18.2.2009 před Magistrátem města Plzně sp. zn. VNITŘ/D/338/09, v jehož průběhu byla žalobkyně opakovaně seznámena s obsahem jejího obvinění z přestupku a žalobkyně se k věci samé vyjádřila. Současně při jednání se k věci vyjádřil zástupce žalobkyně.

Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání sepsaný 16.4.2009 před Magistrátem města Plzně řízení o přestupku. Protokol obsahuje zaznamenané výpovědi svědků J.K., M.N. a P.Č., zaměstnanců Policie ČR, Městského ředitelství Policie Plzeň, pohotovostního pořádkového odboru. Při ústním jednání byla slyšena svědkyně K.D.. Při ústním jednání, ke kterému se z vlastní vůle dostavil k podání svědecké výpovědi, byl slyšen svědek P.H., číšník, pracující dne 17.12.2008 v baru Štika, který navštívila V.D. a K.D.

Součástí spisu správního orgánu je lékařské odborné vyjádření ve věci V.D., vypracované MUDr. Evou Čechovou, znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví soudního

lékařství, které bylo Magistrátu města Plzně doručeno dne 6.5.2009. Ze závěru odborného vyšetření vyplývá, že na základě prokázané koncentrace alkoholu v krvi lze zpětným přepočtem stanovit, že dne 18.12. 2008 v 00.40 hodin se koncentrace alkoholu v krvi V.D. pohybovala v rozmezí nejméně 0,55 a nejvýše 0,56 g/kg.

Součástí správního spisu je znalecký posudek zpracovaný Ing. Jaroslavem Zikmundem, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie ze dne 28. dubna 2009 č. 4884, jehož zadavatelem byl M.B. a předmětem znaleckého posudku byla V.D., nar. .. Ze závěru posudku vyplývá, že hladina alkoholu v krvi V.D. byla v době silniční kontroly pohybovala v rozmezí 0,51 a nejvýše 0,56 g/kg. Tato hladina alkoholu začíná mít v některých případech negativní vliv na řidičské schopnosti, ovlivnění se může, ale i ještě nemusí projevit prodloužením reakční doby. Z obecného hlediska koncentrace alkoholu v nápoji 13,3%, nemusí být rozpoznatelná.

Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 20. května 2009 sepsaný Magistrátem města Plzně, při kterém žalobkyně a její zmocněnec byli seznámeni s předloženou spisovou dokumentací ve věci sp. zn. VNITŘ/D/338/09 a při kterém žalobkyně jako obviněná zodpovídala dotazy položené správním orgánem a bylo provedeno dokazování shromážděnými podklady.

Magistrát města Plzně rozhodnutím ze dne 21.5.2009 č.j. VNITŘ/D/338/09 rozhodl, že V.D., trvale bytem ..., se uznává vinnou z porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) zák. o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. b) zák. o přestupcích, neboť byla dne 18.12.2008 v době okolo 00:40 hod. v Plzni na pozemní komunikaci Karlovarské ul. zastavena a kontrolována hlídkou Policie ČR, jako řidička motorového vozidla tov. značky Audi 80, SPZ X. Při silniční kontrole se na výzvu policistů podle zvláštního právního předpisu podrobila dechové zkoušce s pozitivním výsledkem 0,57 promile alkoholu v jejím dechu. Následně se obviněná po řádné výzvě policisty podle zvláštního právního předpisu podrobila lékařskému vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Odborným vyjádřením znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství bylo prokázáno, že v době silniční kontroly měla obviněná v krvi nejméně 0,51 g/kg alkoholu. Obviněná tedy řídila motorové vozidlo na pozemních komunikacích po předchozím požití alkoholického nápoje, a to v době, kdy byla ještě pod jeho vlivem. Za to byla obviněná uložena v souladu s ust. § 12 odst. 1 zák. o přestupcích a podle § 22 odst. 5 téhož zákona, pokuta ve výši 13.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že správní orgán při stanovení viny vycházel z listinných podkladů, a to především z oznámení přestupku, z úředního záznamu zakročujících policistů, z obsahu zápisu o provedené dechové zkoušce a protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, dále vycházel ze svědecké výpovědi obviněné a z písemných vyjádření obviněné a jejího zmocněnce, ze svědecké výpovědi a písemného vyjádření K.D. a ze svědecké výpovědi P.H. Správní orgán vycházel též z listinného důkazu, a to z odborného vyjádření zpracovaného znalcem v oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, MUDr. Evy Čechové a z listinného podkladu, kterým byl znalecký posudek předložený zmocněncem obviněné, vypracovaný znalcem z oboru lékařství, odvětví

toxikologie Ing. Jaroslavem Zikmundem. Na podkladě obsahu těchto podkladů obsažených ve spise správního orgánu, provedl správní orgán hodnocení všech listinných podkladů s provedenými důkazy, jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech. Výsledek lékařského vyšetření a odborné vyjádření znalce MUDr. Evy Čechové a znalecký posudek znalce Ing. Jaroslava Zikmunda objektivně a nespochybnitelně prokázaly, že se obviněná v době silniční kontroly nacházela pod vlivem alkoholu, tedy inkriminovaného dne započala řídit motorové vozidlo na pozemních komunikacích v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byla pod jeho vlivem, neboť hladina alkoholu v její krvi v době silniční kontroly dosahovala hodnoty nejméně 0,51 g/kg. Z obsahu vyjádření obviněné a její sestry K.D. vyplynulo, že po vzájemné dohodě objednala K.D. dva nápoje „Mojito“, jedno nealkoholické a jedno alkoholické. Z výpovědi obviněné a svědků vyplývá, že K.D. při objednávání nápojů výslovně neuvedla, zda objednává nealkoholický nápoj pro obviněnou a alkoholický nápoj pro sebe. Z vyjádření obsluhy, P.H., vyplynulo, že si objednávku vyložil pouze jako objednávku dvou alkoholických nápojů „Mojito“. Z tohoto důvodu jmenovaným připravil a naservíroval dvě sklenice alkoholického nápoje „Mojito“, které obviněná a K.D. vypily. K.D. objednala stejné nápoje ještě dvakrát, kdy obsluhující se pouze dotázal, zda si dají ještě jednou to samé a bylo mu řečeno, že ano. Správní orgán z jednání obviněné považoval za jednoznačně prokázané, že se při konzumaci nápoje dostatečně nepřesvědčila o tom, zda je tento nápoj skutečně nealkoholický. Z objednávky nevyplývalo, pro kterou ze sester je určen nápoj nealkoholický a pro kterou alkoholický. Po té, co obsluhující P.H. přinesl sklenice s nápoji a postavil jednu před obviněnou a jednu před její sestru, aniž by cokoliv uvedl, tak obviněná bez dalšího sklenici nápoje „Mojito“ vypila, přestože jí z objednávky její sestry bylo známo, že minimálně jedna ze sklenic obsahuje alkoholický nápoj. Obviněná se nedostatečně přesvědčila o tom, že požívá nealkoholický nápoj a bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že alkoholický nápoj nepožila a že v době, kdy začala řídit motorové vozidlo, nebyla pod vlivem alkoholu. Její obhajoba ve smyslu, že si nebyla vědoma, že požila alkoholický nápoj, ji nezavazuje odpovědnosti ze zavinění předmětného přestupku. Z platné zákonné úpravy vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku postačí zavinění z nedbalosti. Po zhodnocení všech shromážděných podkladů správní orgán považoval přestupek, který je obviněné kladen za vinu za dostatečně zjištěný a zadokumentovaný. Svým jednáním obviněná naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, podle kterého se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo požití jiné návykové látky nebo v také v době po požití alkoholického nápoje nebo použití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem. Při stanovení druhu a výše uložených sankcí vycházel správní orgán ze závažnosti přestupku vyjádřené sankcemi v ust. § 22 odst. 5 zák. o přestupcích, za který se pachatelé uloží pokuta od 10.000,- Kč do 20.000,- Kč a zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku. V daném případě zhodnotil správní orgán závažnost přestupku jako vysokou, neboť při hladině od 0,5 promile alkoholu v krvi se u řidiče významně prodlužuje reakční doba, zhoršuje se schopnost soustředění a snižuje se schopnost jeho zraku adaptovat se na změnu intenzity světla. Správní orgán rovněž zhodnotil místo a čas skutku obviněné, která se dopustila v Plzni na vozovce Karlovarské ul., která je jednou z hlavních dopravních tepen městské aglomerace a není zde zanedbatelná frekvence ostatních účastníků silničního provozu, ani v nočních hodinách. Správní orgán rovněž zhodnotil zhoršené povětrnostní podmínky v době spáchání přestupku, kdy podle vyjádření obviněné bylo „kouřmo“, což je meteorologický jev zhoršující

dohlednost. Forma zavinění předmětného jednání byla posouzena jako nedbalost nevědomá a pohnutka nebyla hodnocena. Ve prospěch obviněné byla zhodnocena skutečnost, že jejím jednáním nebyla vyvolána kolizní situace s nevratnými následky. Správní orgán při hodnocení osoby obviněné přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, ze které je zřejmé, že se obviněná v roce 2006 dopustila dopravního přestupku. Vzhledem k tomu, že se jednalo o dopravní přestupek jiného charakteru, kterého se dopustila již téměř před 3 lety, nebyla tato skutečnost hodnocena v neprospěch obviněné. Správní orgán přihlédl také k osobě obviněné, která trpí Crohnovou nemocí s chronickými obtížemi a odnětí řidičského oprávnění jí v podstatě ztíží dopravu k lékaři a do zaměstnání. Ke své sociální situaci se obviněná nevyjádřila, takže k ní správním orgánem nebylo přihlíženo. Po zhodnocení všech skutečností, jak jednotlivě, tak vzájemných souvislostech, byla obviněné s ohledem na polehčující skutečnosti, uložena peněžitá sankce pod polovinou zákonem stanoveného rozpětí sazby s tím, že pokutu i náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč je obviněná povinna uhradit přiloženou poštovní poukázkou ve lhůtě do 15 dnů ode dne nabytí právní moci vydaného rozhodnutí, s možností sjednání splátkového kalendáře k uhrazení uložené peněžitě sankce a nákladů řízení. Zákaz činnosti byl po správní úvaze uložen pod polovinou zákonem stanoveného rozpětí sazby, kdy bylo přihlédnuto k potřebnosti řidičského oprávnění při dopravě do zaměstnání a k lékaři. Správní orgán se dále vyjádřil k jednotlivým písemným podáním zmocněnce obviněné ze dne 21.4.2009 a 11.5.2009, ve kterých byla namítána nejasnost v adresátovi písemností zasílaných správním orgánem v tom smyslu, že není jasné, zda je jimi předvolávána obviněná osobně anebo zmocněnec obviněné sám. K tomu správní orgán uvedl, že 18.2.2009 na počátku ústního jednání obviněná do protokolu uvedla, že pro celé předmětné řízení si volí zmocněnce, přičemž se toto zmocnění vztahuje též na zasílání písemné korespondence. Další písemnosti byly správním orgánem adresovány do rukou zmocněnce na jeho doručovací adresu. Podle správního řádu se písemnosti doručují pouze zástupci s výjimkou případu, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. Z toho, že správní orgán adresoval písemnosti pouze do rukou zmocněnce obviněné, nevyplývaly pro obviněnou žádné právní důsledky a adresát byl dostatečně upřesněn. Zmocněnec obviněné v těchto podáních namítl, že správní orgán v jemu doručovaných písemnostech nepřesně označil místo pro konání ústního jednání, když místo konání bylo označeno jako budova Magistrátu města Plzně, Kopeckého sady 11, PSČ 306 32. K tomuto správní orgán uvedl, že v záhlaví všech zaslaných písemností byla uvedena celá adresa sídla správního orgánu, tedy Magistrát města Plzně, Kopeckého sady 11, 306 32 Plzeň. Tímto považuje správní orgán adresu sídla za dostatečně specifikovanou.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadla žalobkyně odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7.7.2009 č.j. DSH/7873/09. Tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně (odvolatelky) proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně č.j. VNITŘ/D/338/09 ze dne 21.5.2009 a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný se vypořádal s jednotlivými odvolacími výtkami a uváděl, že odvolatelka v odvolání potvrdila, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vydáno v rozporu s procesními předpisy. K této výtce žalovaný konstatoval, že své tvrzení nepodložila žádnými právně relevantními důvody. Pokud namítala změnu označení správního orgánu I. stupně, jednalo se o reorganizační změnu v rámci Magistrátu města Plzně, kdy nijak nedošlo ke změně místní, či věcné příslušnosti správního orgánu I. stupně. V řízení rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán, Magistrát města Plzně. Odvolatelka dále v odvolání tvrdila, že byla porušena zásada volného hodnocení důkazů, protože správní orgán I. stupně nepopsal

podrobně v odůvodnění rozhodnutí, jakým způsobem podklady pro rozhodnutí hodnotil, proč a jak je hodnotil. Vzhledem k tomu, že se současně dopustil při dokazování chyb v odvozování, označila rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Žalovaný k této výtce konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je více než zřejmé, že tento správní orgán se vyjádřil ke každému provedenému důkazu ve správním řízení, který rovněž hodnotil. Odvolatelka v odvolání neuvádí, v jakém konkrétním případě se správní orgán I. stupně dopustil pochybení při odvozování. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal odůvodnění celého napadeného rozhodnutí a neshledal přitom, že by správní orgán I. instance se dopustil při dokazování chyb v odvozování, jelikož z každého jím provedeného důkazu vyplývají v souvztažnosti skutečností jím uváděné, které na sebe logicky navazují, přičemž prokazatelně dokazují, že se odvolatelka, dopustila přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný se vyjadřoval k další odvolací výtce, kterou měla být forma, jakou mělo být prokázáno řádné poučení žalobkyně zasahujícími policisty ohledně lékařského vyšetření a absence objasnění toho, proč byl vůbec sepsován protokol o podání vysvětlení. Žalovaný v odůvodnění k tomu uváděl, že odvolatelka byla řádně poučena zasahujícími policisty, ačkoliv v době výsledku zasahujících strážníků ve správním řízení si tito již vzhledem k časovému rozestupu od projednávání přestupku, při výsledku před správním orgánem I. stupně formulace poučení nevybavili. Že byla odvolatelka řádně poučena je zřejmé z listiny označené „Oznámení přestupku z 18.12.2008“, kde je jednoznačně uvedeno, že řidička byla vyzvána policistou podle § 16 odst. 3 zák. č. 379/2005 Sb., aby se podrobila lékařskému vyšetření, zda není ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou a byla řádně vyzvána k podrobení se lékařské prohlídce, čemuž dobrovolně vyhověla. Byla tedy řádně poučena, výzvě se podrobila, požadovaný úkon provedla a v tomto je tedy věc jednoznačná a odvolatelkou zbytečně napadená. Pokud jde o pořízení protokolu o podání vysvětlení, policie může požadovat po 3 dnech vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro objasnění přestupku a osoba takto vyzvaná je povinna se tomuto podrobit. Jde tedy o uvážení policistů, zda považují za vhodné požadovat vysvětlení od osoby podezřelé ze spáchání přestupku a není přitom povinností policistů objasňovat důvody tohoto požadavku. Tento postup je v souladu se zákonem č. 283/1991 Sb. o Policii ČR, ve znění, ke dni 18.12.2008. Co se týká tvrzení policistů ohledně určení oprávněné osoby pověřené sepsáním takového podaného vysvětlení, nemá toto tvrzení vliv na správní řízení vedené správním orgánem I. stupně, jelikož správní orgán si obstarává důkazy ve správním řízení samostatně a následně je sám hodnotí. Není přitom relevantní, který policista vyhotovil protokol o podání vysvětlení, jelikož se nejedná o listinu, která by byla pořízena nedovoleným způsobem nebo jejíž pořízení by odporovalo zákonu. Protokol o podání vysvětlení nebyl důkazem ve správním řízení, byl pouze jedním z podkladů, když odvolatelka požadovaný úkon provedla, výpověď učinila, proto není zřejmé, proč nadále proti tomuto procesnímu úkonu brojí. Žalovaný se dále vypořádal s tvrzením odvolatelky o tom, že dokazování správním orgánem neproběhlo zákonem stanoveným postupem, neboť důkazy nebyly shromážděny a následně zhodnoceny. Správní orgán měl vycházet z jakési své víry, že policisté mají vždy pravdu, jsou zcela neomylní a současně se vyjadřoval k výtce týkající se vadného hodnocení naplnění znaků nevědomé nedbalosti. Žalovaný konstatoval, že zasahující policisty je třeba posuzovat jako nezáujaté a nestranné svědky, kteří při výkonu služby zjistili skutečnosti, o kterých následně ve správním řízení jako svědci vypovídali. Skutečnosti, které při kontrole žalobkyně zjistili v souladu s právními předpisy, zadokumentovali a následně tuto

dokumentaci zaslali správnímu orgánu I. stupně k projednání ve správním řízení. Tvzení odvolatelky, že správní orgán vycházel z jakési své víry, není žádným relevantním způsobem podložené a zdůvodněné a je vyvrácené skutečností, že policisté při výkonu služby zastavili vozidlo řízené odvolatelkou, u které provedli kontrolu na řízení pod vlivem alkoholu, přičemž dechovou zkouškou byla zjištěna přítomnost alkoholu v dechu. Následně po výzvě policistů se dobrovolně podrobila lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, kde byla zjištěna přítomnost alkoholu i v krvi. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodl o skutku v souladu se zákonem podle právních principů ovládající správní řízení. Nebyla zjištěna žádná skutečnost na základě, které by došlo k vyvinění žalobkyně, neboť vypovídající hodnota provedených důkazů svědčí jednoznačně v neprospěch odvolatelky. Odvolatelkou žádané uplatňování zásahy *in dubio pro libertate* nebylo v dané věci namístě, jelikož právní norma nepřipouští jiný možný výklad a není zde možno aplikovat více výkladů veřejnoprávní normy. Tuto zásadu uplatňuje žalobkyně při hodnocení nevědomé nedbalosti, kde však podle odvolacího orgánu je možný jediný výklad. Odvolatelka naplnila oba obligatorní znaky nevědomé nedbalosti, tedy v tomto případě povinnost i možnost předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, když se nepřesvědčila, že jí servírovaný nápoj „Mojito“ neobsahuje alkohol, ačkoliv takovou povinnost měla a měla i možnost se o tomto přesvědčit a bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že pije nealkoholické „Mojito“. To vše za situace, kdy věděla, že po požití tohoto nápoje bude řídit motorové vozidlo a jako osoba odborně způsobilá, když způsobilosti nabyla jako držitelka řidičského oprávnění a musela vědět, jaké jsou její povinnosti jako řidiče vozidla. Odvolatelka tedy naplnila oba znaky nevědomé nedbalosti. Odvolatelka dále namítala, že objednávka nápoje byla podána zprostředkovaně tím, že její sestra objednávala nealkoholický nápoj „Mochito“ právě jí, čímž žalobkyně nepředpokládala a ani subjektivně předpokládat nemohla, že by v dané situaci měla činit opatření, aby zabezpečila konzumaci nealkoholického nápoje. V této souvislosti žalovaný vycházel z obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 16.4.2009, při kterém byl vyslechnut svědek P.H., číšník, který kromě jiného vypověděl, že žalobkyně se na nápoj nedotazovala. Současně odkázal na protokol o ústním jednání z 20.5.2009, při kterém odvolatelka uváděla, že požádala sestru o objednání nealkoholického nápoje, což sestra udělala. Sestra měla objednávat jedno alkoholické a jedno nealkoholické „Mojito“. Z toho žalovaný dovodil, že odvolatelka nemohla být v dobré víře, že při donesení objednaných nápojů „Mochito“ vskutku pije „Mojito“ nealkoholické, neboť se o tom, vzhledem k identickým sklenicím a na pohled identickým nápojům v nich obsažených, nijak nepřesvědčila. Rovněž z provedené objednávky nemohlo být obsluhujícímu číšníkovi zřejmé a to i v případě, že by správně porozuměl objednavce, zda si nealkoholické „Mojito“ objednala žalobkyně, či její sestra. Jelikož do předmětného baru obě sestry chodí sporadicky a číšník nevěděl, že žalobkyně nesmí vzhledem ke své nemoci pít alkohol, bylo povinností žalobkyně ujistit se, že jí podaný nápoj neobsahuje alkohol, což však neučinila, ačkoliv tak dotazem číšníkovi mohla učinit. Z toho je nepochybné, že se dopustila přestupku z nedbalosti. Nemůže se vyvinet ani tvrzením, že je navyklá objednávat si pro sebe nealkoholický nápoj prostřednictvím své sestry, jelikož v tomto případě bylo její povinností se ujistit, že jí donesený nápoj není alkoholický, neboť její sestra neformulovala svojí objednávku v tom směru, že by přesně označila konzumenty obou nápojů, či minimálně by za konzumenta nealkoholického nápoje označila odvolatelku. Žalovaný dále se vyjadřoval k výtce odvolatelky, že znalec Ing. Jaroslav Zikmund byl chybně označen a že správní orgán I. stupně se nevypořádal se znaleckým posudkem, ačkoliv jej provedl. Tím mělo dojít k nerovnosti

hodnocení listinných důkazů a k nezákonnosti značné intenzity. K chybnému označení znalce Ing. Jaroslava Zikmunda, který je znalcem z oboru zdravotnictví a nikoliv lékařství byla tato skutečnost žalovaným označena za chybu nemající vliv na správnost rozhodnutí. Správní orgán zjevně vycházel ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Jaroslavem Zikmundem, přičemž tento důkaz je podrobněji vyhodnocován v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 6 v posledním odstavci a proto nelze účinně namítat nerovnost hodnocení prováděných listinných podkladů. Žalovaný se dále vyjadřoval k námitce, že ve správním řízení nebyla odvolatelka dotazována na její sociální situaci. K tomu žalovaný konstatoval, že není povinností správního orgánu dotazovat se na sociální situaci žalobkyně, ale je možné, aby ona sama v případě nepříznivé sociální situace uvedla toto při správním řízení, pro případné zohlednění při ukládání sankcí. Ačkoliv odvolatelka již v rámci svých podání namítala skutečnosti významné pro zhodnocení její sociální situace, nebylo povinností správního orgánu tuto skutečnost odůvodňovat v napadeném rozhodnutí v případě, pokud nebyly shledány důvody k přihlídnutí k této její sociální situaci. Potřeba odůvodnit sociální situaci by nastala pouze v případě, pokud by správní orgán přihlédl na základě vlastního zjištění, či sdělení odvolatelky k této sociální situaci, což se ovšem nestalo a žalovaný neshledal důvod ke změně rozhodnutí cestou snížení sankce, popřípadě cestou upouštění od uložení nákladů řízení právě z důvodů nepříznivé sociální situace odvolatelky.

K další výtce mířící na nesprávné signování napadeného rozhodnutí žalovaný uváděl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podepsané oprávněnou úřední osobou Bc. L.H., jako zástupkyní M.K., která je pověřena vedením oddělení dopravních přestupků, v souladu s podpisovým řádem Magistrátu města Plzně. Napadené rozhodnutí tedy bylo řádně signováno.

Žalovaný se dále vyjadřoval k námitce podjatosti oprávněné úřední osoby J.K. a podjatosti JUDr. R.K., oprávněné úřední osoby u odvolacího orgánu. K tomu žalovaný uváděl, že o podjatosti oprávněné úřední osoby správního orgánu I. stupně J.K. bylo rozhodnuto usnesením Magistrátu města Plzně. Odvolací orgán nepovažuje zírání na poprsí jako důvod podjatosti podle správního řádu, jelikož toto tvrzení žalobkyně nelze podřadit pod definici stanovenou v § 14 odst. 1 správního řádu tzn., že se nejedná o osobu, u níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, že lze pochybovat její nepodjatosti. Odvolací orgán neshledal, že by tvrzená fascinace poprsím odvolatelky u pana J.K. splňovala jakoukoliv část výše uvedeného zákonného ustanovení. Těžko pochopitelnou vulgaritu odvolatelky při formulování podjatosti J.K. ponechává odvolací orgán bez dalšího bližšího komentáře, neboť posouzení tohoto tvrzení je věcí správního orgánu I. stupně. Co se týká podjatosti JUDr. R.K., bylo dne 19.6.2009 rozhodnuto usnesením Krajského úřadu Plzeňského kraje č.j. DSH/7282/09 o jeho nepodjatosti. Usnesením týkající se podjatosti nemá podle § 76 dost. 5 odkladný účinek a tudíž mohlo být Krajským úřadem Plzeňského kraje rozhodnuto ve věci přestupku odvolatelky.

Žalovaný se dále vyjadřoval k výtce, že odvolatelce nebylo umožněno zvolit si způsob úhrady pokuty a nákladů řízení, přičemž lhůta pro úhradu nebyla žádným způsobem odůvodněna. Odůvodnění rozhodnutí přitom mlčí o řadě důkazů, které byly provedeny a s těmito důkazy se žalovaný jako odvolací orgán měl vypořádat. K těmto výtkám žalovaný

uváděl, že správní orgán I. stupně přímo v napadeném rozhodnutí zmiňoval možnost dohodnout se na splátkovém kalendáři s Magistrátem města Plzeň. Odvolatelce bylo umožněno vybrat si z více možností formy splácení pokuty a nákladů řízení. Odvolatelce nebránilo nic v uhrazení pokuty a nákladů řízení cestou pokladny správního orgánu. Určení lhůty 15 dnů k úhradě nákladů lze považovat vzhledem k stanovenému úkonu za přiměřenou. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí i předcházejícího řízení žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně provedl všechny jím získané důkazy, tedy i měsíční výkaz meteorologických pozorování, když tento důkaz byl proveden při ústním jednání 20. května 2009, jelikož byl předložen při ústním jednání přímo žalobkyní. Odvolatelka se k tomuto měsíčnímu meteorologickému pozorování vyjádřila, tudíž i její tvrzení, že neměla možnost se k tomuto důkazu vyjádřit, je účelové a to nehledě na fakt, že tento podklad si sama obstarala a sama předložila. Žalovaný se dále vyjádřil k další výtce, že předvolání k ústnímu jednání nebylo učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti o tom, že odvolatelka byla řádně předvolána. Žalovaný uváděl, že všechna předvolání k ústnímu jednání byla učiněna v souladu se zákonem. Při zahájení řízení a předvolání k jednání na 18.2.2009 odvolatelka do protokolu o ústním jednání uvedla, že si volí M.B. jako zmocněnce pro celé správní řízení, přičemž zmocnění se vztahuje též na zasílání poštovní korespondence. K tomu doložila plnou moc k zastupování v písemné formě. Z tohoto důvodu další písemnosti byly doručovány správním orgánem I. stupně pouze zmocněnci doporučeně do vlastních rukou, přičemž z každé písemnosti bylo zřejmé, že se jedná o správní řízení vedené proti žalobkyni a tudíž nelze namítat řádné nedoručení písemnosti. Písemnosti správní orgán nedoručoval i žalobkyni, která již nemusela v řízení nic osobně vykonat. Žalovaný dále konstatoval, že nemohl akceptovat ani návrh na upuštění od sankcí, což vylučuje ust. § 22 odst. 12 zák. o přestupcích a nebylo možné ani akceptovat důvod ke snížení sankcí. Správní orgán I. stupně dostatečně objasnil, z čeho při ukládání sankcí vycházel, žalovaný sankce posoudil jako přiměřené, vyjadřující míru negativní právní odpovědnosti, kterou bylo nutno vyvodit a odpovídaly i závažnosti protiprávního jednání a ostatním okolnostem podle § 12 odst. 1 zák. o přestupcích.

V průběhu ústního jednání o žalobě žalobkyně trvala na podané žalobě a žalovaný navrhoval zamítnutí této žaloby.

Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí přezkoumáno v mezích řádně uplatněných žalobních bodů.

Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud z ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které zakládá žalobní legitimaci každému, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, z čehož vyplývá, že žalobní legitimace v tomto rozsahu opravňuje žalobou domáhat se zrušení takového rozhodnutí. Žalobkyně mohla být zkrácena na svých právech pouze v tom rozsahu, v jakém byla jejich nositelkou v průběhu řízení, které bylo završeno vydáním rozhodnutí o přestupku.

Žalobkyní tvrzené porušení jejích práv v rozsahu žaloby v části A.1. vyhodnotil soud jako zjevně nedůvodné, neboť žalobní výtky směřovaly do oblasti správního řízení ve věci zadržení řidičského průkazu žalobkyně, které bylo vedeno u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. VNITR/D/20404/08. Žalobkyně proto zjevně nemohla být v důsledku tvrzení směřujících do oblasti řízení o zadržení řidičského průkazu, nemohla být žalobkyně dotčena na svých právech, která jí náležejí v rámci řízení o projednávaném přestupku.

Posuzováním žalobního bodu uváděného v části žaloby A.2.1. krajský soud vycházel ze zjištění, že v průběhu vedeného řízení o přestupku žalobkyně z vlastní iniciativy předložila správnímu orgánu znalecký posudek zpracovaný Ing. Jaroslavem Zikmundem, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. V daném případě se nejednalo o provádění důkazu znaleckým posudkem provedeným na podkladě ust. § 56 správního řádu, ale jednalo se o důkaz listinou a důkaz skutečnostmi v této listině uváděnými. Správní orgán I. stupně se s tímto listinným důkazem podrobně vypořádal a akceptoval, že Ing. Jaroslav Zikmund stanovil hladinu alkoholu v krvi žalobkyně v době silniční kontroly v rozmezí od 0,51 až do 0,56 g/kg. Současně tento správní orgán akceptoval závěr, že z obecného hlediska tato zjištěná hladina alkoholu v krvi začíná mít v některých případech negativní vliv na řidičské schopnosti. Rovněž hodnotil učiněná zjištění společně s výpovědí žalobkyně o množství požitého alkoholu a její výpovědi v tomto směru hodnotil jako reálné. Rovněž za reálné stanovil požití alkoholických nápojů způsobem, jaký byl žalobkyní popsán. Správní orgán I. stupně se zabýval i otázkou možnosti rozpoznání alkoholického nápoje bílý rum v nápoji „Mojito“ se závěrem, že z obecného hlediska koncentrace alkoholu v nápoji 13,3 % nemusí být rozpoznatelná, neboť alkohol se jednoznačně rozpozná při koncentraci 20% a výše. Správní orgán tyto skutečnosti obsažené v předloženém listinném důkazu vzal na vědomí a pouze ze závěru, že z těchto skutečností neučinil pro žalobkyni příznivý závěr, nelze dojít k tvrzení, že se dostatečně nevypořádal s odpovědí znalce na položené otázky č. 2 až 6, které byly znalci zadány. Správní orgán I. stupně listinu zpracovanou Ing. Jaroslavem Zikmundem, jako jeden z podkladů rozhodnutí hodnotil skutečnosti zde uvedené, ve vazbě na další listinné podklady vyhodnotil pro potřeby definování objektivní stránky přestupku žalobkyně a pokud žalovaný tento postup akceptoval a nerovnost hodnocení listinných podkladů neshledal, podle názoru krajského soudu nepochybil. Správní orgán I. stupně a ani žalovaný v této části podkladu pro rozhodnutí zjevně nenalezaly argumentaci pro vyřešení problematiky subjektivní stránky jednání žalobkyně a proto nehodnotily jednotlivé skutečnosti týkající se vědomého či nevědomého požití alkoholického nápoje v alkoholickém nápoji, ani otázky možnosti rozpoznání alkoholického nápoje bílý rum v nápoji „Mojito“. V postupu žalovaného i v postupu správního orgánu I. stupně krajský soud neshledal porušení procesních ustanovení týkajících se způsobu hodnocení provedených důkazů, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tento žalobní bod krajský soud vyhodnotil jako nedůvodný.

Při posuzování žalobních výtek obsažených v části žaloby A.2.2. krajský soud vycházel ze zjištění, že v rámci shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí v řízení o přestupku žalobkyně správní orgán I. stupně při ústním jednání konaném dne 16.4.2009 vyslechl jako svědky tři příslušníky Policie ČR a dále jako svědkyni K.D. a svědka P.H. Po provedení výslechu uvedených svědků správní orgán učinil dotaz na žalobkyni prostřednictvím jejího zmocněnce, zda po provedení dokazování má žalobkyně nějaké otázky a zda navrhuje doplnění provedených důkazů, či provedení nových důkazů, či provedení

výslechu svědků. Zmocněnec žalobkyně k tomu odpověděl, že nemá nic, co by mohl k věci uvést. Krajský soud dále vycházel z dalšího průběhu přestupkového řízení, kdy správní orgán I. stupně dne 20. května 2009 při ústním jednání pokládal dotazy žalobkyni jako obviněné, provedl vlastní dokazování a žalobkyni prostřednictvím jejího zmocněnce seznámil v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, včetně protokolu o ústním jednání. Zmocněnec žalobkyně nenavrhoval provedení žádných nových důkazů. Na podkladě zjištěného průběhu přestupkového řízení krajský soud hodnotil tvrzení žalobkyně, že neprovedení dalších výpovědí svědků K.D. a P.H. (ve smyslu opakovaných, dodatečných) bylo nezákonné, neboť žalobkyni se tímto nedostalo plné možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhopat důkazy. Žalobkyně a její zmocněnec byli prokazatelně se shromážděnými podklady pro rozhodnutí seznámeni, byli vyzváni k navržení provádění dalších důkazů a další dokazování nenavrhovali. Pokud žalobkyně hodlala využít svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, byla jí vytvořena možnost tak učinit, a to jak v průběhu jednání, při kterém došlo k provedení důkazů výpovědí slyšených svědků dne 16.4.2009, tak při následném ústním jednání konaném dne 20. května 2009. Možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí žalobkyně nevyužila a další důkazy k žádné z těchto fází v přestupkovém řízení nenavrhovala. Správní orgán I. stupně zajistil provedení důkazů potřebnými svědky, pokud tyto svědky opakovaně nevyslechl, nelze v jeho postupu spatřovat nezákonnost, když správní orgán výslech svědků v potřebném rozsahu provedl, žalobkyně další důkazní návrhy, včetně výslechu dalších svědků, či opakovaného výslechu již slyšených svědků, nežádala a s obsahem výpovědi svědků byla seznámena mimo jiné i tím, že svědci byli vyslechnuti v průběhu ústního jednání za přítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce.

V další části této žaloby žalobkyně tvrdila, že žalovaný se při hodnocení nevědomé nedbalosti dopustil procesního pochybení, neboť nerespektoval povinnost zjistit rozhodné skutečnosti v potřebném rozsahu, a to i bez návrhu a nerespektoval právo účastnice řízení vyjádřit se ke všem důkazům. Při posouzení této žalobkyní výtky vycházel krajský soud z ust. § 5 odst. 2 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, který definuje povinnosti řidiče kromě jiného tak, že řidič nesmí řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být pod jeho vlivem. Současně krajský soud vycházel z ust. § 4 odst. 1 písm. b) zák. o přestupcích č. 200/1990 Sb., podle kterého přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Krajský soud současně vycházel z ust. § 22 odst. 1 písm. b) téhož zákona o přestupcích, podle kterého přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod jeho vlivem.

Při posuzování tohoto žalobního bodu krajský soud vycházel ze závěru, že pro prokázání, že žalobkyně spáchala přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zák. o přestupcích, je nezbytné, aby kromě objektivních znaků skutkové podstaty byly naplněny i znaky subjektivní. Podle § 4 zák. o přestupcích přestupek je spáchán z nedbalosti, pokud pachatel nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Pro posouzení naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty projednávaného přestupku, vycházel krajský soud

z obsahu spisu správního orgánu. Z obsahu výpovědi žalobkyně svědkyně K.D. a svědka P.H. vyplynulo, že dne 17.12.2008 před 22:00 hod. navštívila žalobkyně se svou sestrou K.D. bar Štika v Domažlicích. Nápoje objednávala K.D. u číšníka, který přišel ke stolu a objednala dva nápoje „Mojito“, jedno nealkoholické, míněno pro žalobkyni, jako řidičku a jedno alkoholické, pro ni samotnou. Následně obsluhující číšník, svědek Hendrich vypověděl, že ke stolu K.D. a žalobkyně přinesl dva nápoje „Mojito“, oba alkoholické, které podával ve stejných sklenicích a které postavil před objednávací K.D. a před žalobkyni. K.D. následně objednala dvakrát další nápoje, a to způsobem „ještě jednou to samé“. Zkonzumované nápoje následně zaplatila K.D. Žalobkyně uváděla, že se necítila být ovlivněna alkoholem, a že by nerozpoznala, zda pije „Mojito“ alkoholické nebo nealkoholické. Z baru obě vycházely okolo 23:30 hod. Poté nasedly do vozidla, které řídila žalobkyně. Po cestě se nic zvláštního nestalo, až v Plzni na Karlovarské ulici automobil řízený žalobkyní zastavila policejní hlídka.

Situaci, kdy v baru seděla žalobkyně a K.D. a došlo na objednání nápoje, krajský soud vnímá pozici žalobkyně a pozici K.D. výrazně odlišně. K.D. jako osoba starší 18 let byla zcela svobodná ve svém rozhodování v otázce konzumace nápoje ať alkoholického, či nealkoholického. Oproti tomu žalobkyně, v pozici řidičky, byla vázána povinností řidiče vyplývající z ust. § 5 odst. 2 zák. o silničním provozu, které řidiči zakazuje řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v také době po požití alkoholického nápoje, kdy by ještě mohl být pod jeho vlivem. Sama žalobkyně v podané žalobě v rámci uplatněné žalobní výtky připouštěla, že je nezbytné, aby jako odborně způsobilá držitelka řidičského oprávnění zachovala míru povinné opatrnosti a respektovala své povinnosti řidiče. K této proklamaci však zaujala názor, že v dané situaci nebylo zjištěno, že by míru povinné opatrnosti nezachovala a že by své povinnosti řidiče nerespektovala. S tímto hodnocením posuzované situace krajský soud zásadně nesouhlasí. Žalobkyně od příchodu do baru až do doby placení útraty za konzumované nápoje a do odchodu z tohoto baru, vystupovala zcela pasivně a neučinila, byť náznakem, jediný aktivní krok k tomu, aby si ověřila, jaký nápoj a komu je objednáván, aby tím mohla ovlivnit, že jí osobně je ke konzumaci předkládán nápoj nealkoholický a aby tím tak dala tím najevo vědomí si své povinnosti řidiče vyplývající z ust. § 5 odst. 2 zák. o silničním provozu. Pouze v případě, že by se žalobkyně aktivně podílela na objednání nápoje a pro svoji osobu objednala nápoj nealkoholický a po přinesení obou sklenic nápojů obsluhujícím číšníkem si dotazem sama ověřila, který nápoj je, či není alkoholický, pouze v takové situaci by zachovala míru oné povinné opatrnosti řidiče a své povinnosti řidiče by respektovala. Toto se však nestalo. Pokud žalobkyně se subjektivně cítila v situaci, že nevěděla, že tímto svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, pak vzhledem k nastalým okolnostem toto však vědět měla a mohla. Pokud K.D. před žalobkyní u číšníka objednala dva nápoje „Mojito“ jedno alkoholické a jedno nealkoholické, oba nápoje byly obsluhujícím číšníkem přineseny ve stejné sklenici, měla a mohla vědět, že minimálně jeden z obou nápojů je alkoholický. Chyba obsluhujícího číšníka, který vypověděl, že objednávku vyřídil tak, že přinášel ke stolu dvě alkoholická „Mojita“ nemůže žalobkyni vyvinít a vyvrátit naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty projednávaného přestupku, neboť tím spíše i v této situaci se očekává dodržení míry povinné opatrnosti řidiče. Právě na stejných úvahách stojí rozhodnutí správního orgánu I. stupně i rozhodnutí žalovaného a krajský soud z tohoto důvodu vyhodnotil žalobní výtku v této části žaloby jako nedůvodnou. Ve správním řízení byly nesporně zjištěny rozhodné skutečnosti, které se vázaly k naplnění objektivních znaků skutkové podstaty, když podklady pro tyto závěry byly zcela průkazné,

počínaje výsledkem provedené orientační dechové zkoušky žalobkyně a potvrzené odborným vyjádřením a výsledkem lékařského vyšetření žalobkyně, kdy provedeným odběrem krve a plynovou chromatografií bylo v krvi zjištěno 0,44 g/kg alkoholu.

V části žaloby A.2.3. žalobkyně tvrdila, že žalovaný ani správní orgán I. stupně se nevypořádaly se všemi provedenými důkazy a že rozhodnutí žalovaného je zmatečné a nepřezkoumatelné. Při posuzování tohoto žalobního bodu vycházel soud z ust. § 71 odst.1 písm. d) s.ř.s., které definuje základní náležitosti žaloby, ke kterým kromě jiného náleží definování žalobních bodů, z jehož musí být patrné z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Pokud žalobce takového tvrzení podává v obecné rovině, jako v případě projednávaného žalobního bodu, pak ve stejné obecné rovině se správní soud s takovýmto tvrzením vypořádá. K tomu krajský soud dodává, že otázka podkladů pro rozhodnutí je závislá na předmětu vedeného řízení. V přezkoumávaném případě předmětem řízení bylo projednání přestupku žalobkyně. Správní orgán I. stupně v průběhu řízení shromáždil veškeré dostupné podklady, ze kterých formuloval svůj právní závěr naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku, ve vztahu k objektivní i subjektivní stránce a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by ve vedeném řízení správní orgán I. stupně nebo žalovaný některé provedené důkazy mající přímý vliv k předmětu vedeného řízení, ignoroval. Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně se s provedenými důkazy v rozsahu nezbytném pro posouzení v projednávaném přestupku vypořádaly a rozhodnutí nenese znaky zmatečnosti či nepřezkoumatelnosti. Tento žalobní důvod byl proto shledán nedůvodným.

V žalobě v části A.2.4. žalobkyně směřovala své žalobní výtky v části vedeného řízení, ve které byla řešena jí vznesená námitka podjatosti vůči úřední osobě J.K., rozhodujícího na úrovni správního orgánu I. stupně a druhé vznesené námitky podjatosti úřední osoby JUDr. R.K., rozhodujícího na úrovni odvolacího správního orgánu. V tomto směru tvrdila porušení procesních ustanovení v rozsahu § 2, § 4 odst. 4, § 14 odst. 1 a odst. 5 správního řádu. Pro posouzení důvodnosti této žalobní námitky vycházel krajský soud z obsahu správního spisu, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně vznesla námitku podjatosti J.K. dne 8.6.2009 v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. O této námitce podjatosti dne 15.6.2009 rozhodl Magistrát města Plzně usnesením ze dne 15.6.2009, které nabylo právní moci 31.8.2009. Současně ve stejném odvolání podala žalobkyně námitku vůči úřední osobě JUDr. R.K., o které rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje usnesením ze dne 19.6.2009 a které nabylo právní moci 16.9.2009. Toto rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje bylo přezkoumáno Ministerstvem dopravy, které rozhodnutí z 28.8.2009 odvolání žalobkyně proti výše uvedenému usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje zamítlo a usnesení z 19.6.2009 potvrdilo. Následně dne 25.7.2009 žalobkyně vznesla námitku podjatosti vůči úřední osobě Ing. V., o které rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje usnesením ze 17.8.2009 tak, že námitka podjatosti úřední osoby Ing. V. byla zamítnuta s tím, že Ing. V. není vyloučen z projednávání a rozhodování odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci projednávaného přestupku žalobkyně. Odvolání žalobkyně vůči tomuto usnesení Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze 7.12.2009 zamítlo, předmětné usnesení potvrdilo a toto rozhodnutí nabylo právní moci 5.1.2010. Při posuzování této žalobní výtky vycházel soud z ust. § 14 odst. 3 správního řádu, podle kterého úřední osoba, která se dozví o

okolnostech nasvědčující, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odklad. Podle § 14 odst. 5 správního řádu vyloučena je též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni.

Krajský soud v rámci uplatněného žalobního bodu se nezabýval samotnou podstatou uplatněných námitek podjatosti vůči jednotlivým úředním osobám, ale posuzoval, do jaké míry žalobkyní tvrzená porušení procesních ustanovení mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, tzn. na zákonnost rozhodnutí vydávaného ve věci samé, tj. ve věci projednávaného přestupku žalobkyně. V tomto směru nelze přehlédnout, že námitka podjatosti úřední osoby J.K. byla uplatněna žalobkyní až po ukončení dokazování v předmětné věci a to současně s podaným odvoláním vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z tohoto důvodu nelze usuzovat na to, že oprávněná úřední osoba by činila ještě další úkony, než které je při uplatnění námitky podjatosti oprávněna činit v rozsahu ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu. Vedle této skutečnosti však krajský soud konstatuje, že hlavním rozhodujícím důvodem podporujícím nedůvodnost vznesené žalobní výtky je skutečnost, že v konečném důsledku žádná z uplatněných námitek podjatosti úřední osoby, jak J.K., tak JUDr. R.K., tak Ing. J.V., nebyla příslušným správním orgánem shledána důvodnou a žádná z těchto úředních osob činících úkony v příslušném stadiu řízení, nebyla vyloučena z projednávání a rozhodování věci samé. Tato skutečnost znamená, že i v případě, pokud by v rámci posuzování vznesených námitek podjatosti byl postup příslušného správního orgánu zatížen procesní vadou, jakože nebyl, pak i v takové hypotetické situaci by procesní vada v tomto směru nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Na základě této argumentace vyhodnotil krajský soud uplatněný žalobní bod jako nedůvodný.

V části žaloby B.1. žalobkyně tvrdila, že žalovaný nesprávně udělil Městskému úřadu v Domažlicích souhlas s vrácením věci žalobkyně k projednání Magistrátu města Plzně. Žalovaný tímto postupem znemožnil postoupení věci z důvodu vhodnosti a ponechal bez povšimnutí, že věc nebyla postoupena usnesením ve shodě s ust. § 131 odst. 5 správního řádu. Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu krajský soud ověřil, že v rámci řešení otázky místní příslušnosti správního orgánu, Magistrát města Plzně postoupil neformální cestou věc dopravního přestupku žalobkyně Městskému úřadu Domažlice. Tento postup představuje procesní vadu, pakliže je v rozporu s ust. § 131 odst. 5 správního řádu, nicméně tato dílčí procesní vada nemá přímý vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a proto tato žalobní výtky krajským soudem byla vyhodnocena jako nedůvodná.

V další části tohoto žalobního bodu žalobkyně potvrdila, že se prokázala nevěrohodnost policistů, podepsaných pod úředním záznamem z 18.12.2008 o dopravním přestupku žalobkyně tím, že při ústním jednání si policisté nevzpomněli na znění poskytovaného poučení obviněné a že porušení zákona o Policii ČR č. 283/1991 Sb. oslabuje princip legality ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. Tuto část žalobního bodu krajský soud hodnotí jako nedůvodnou, neboť činnost policie před zahájením řízení o přestupku žalobkyně a výsledky této činnosti nenabývají podobu podkladů pro rozhodnutí ve věci samé, neboť rozhodující důkazy jsou vytvářeny až v průběhu řádně vedeného správního řízení až po jeho zahájení. Podkladem pro rozhodnutí ve věci samé se však nestaly ani výpovědi svědků J.K.,

M.N. a P.Č., zaměstnanců Policie ČR, neboť svědci vypovídali vesměs negativně z důvodu časového odstupu mezi prováděným výsledkem těchto svědků a dobou spáchání přestupku žalobkyně a v podstatě nulová vypovídací hodnota každé z těchto tří svědeckých výpovědí nedává ani důvod k vedení diskuze o věrohodnosti či nevěrohodnosti těchto svědků.

V další části žaloby B.2. žalobkyně tvrdila, že nebyl řádně respektován její požadavek na upuštění od uložení sankce a že nebylo správním orgánem přihlédnuto k sociální situaci její osoby. V důsledku toho správní orgán I. stupně ani žalovaný neupustily od uložení sankce a uloženou sankci správním orgánem I. stupně, žalovaný ani nesnížil. K této části žaloby krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně v průběhu řízení o projednávaném přestupku opakovaně předkládala příslušné lékařské zprávy, které dokládaly, že žalobkyně podstoupila dne 23.4.2003 lékařské vyšetření a že dne 22.4.2003 podstoupila operaci. Tyto okolnosti týkající se zdravotního stavu žalobkyně správní orgán I. stupně i žalovaný vzaly na vědomí, což vyplývá z odůvodnění ukládané sankce za přestupek, kdy správní orgán I. stupně přihlížel k osobě žalobkyně, která trpí Crohnovou nemocí s chronickými obtížemi a hodnotil, že odnětí řidičského oprávnění jí podstatě ztíží dopravu k lékaři a zaměstnání. K sociální situaci žalobkyně správní orgán I. stupně nepřihlížel, neboť k této situaci se žalobkyně sama nevyjádřila. Zdravotní stav žalobkyně byl současně vyhodnocen v rámci rozhodování o zákazu činnosti, kdy bylo přihlédnuto k potřebnosti řidičského oprávnění při dopravě žalobkyně do zaměstnání a k lékaři. Pokud žalobkyně v průběhu vedeného řízení uplatnila požadavek na upuštění od uložení sankce a pokud správní orgán I. stupně se s takovýmto požadavkem nevypořádal, pak krajský soud poukazuje na rozhodnutí žalovaného, který se s tímto požadavkem již vypořádal konstatováním, že požadavek nemohl být akceptován, neboť upuštění od uložených sankcí vylučuje ust. § 22 odst. 12 zák. o přestupcích a důvody pro snížení sankce neshledal, když akceptoval důvody, pro které správní orgán I. stupně výši sankce odůvodnil. Z tohoto důvodu krajský soud vyhodnotil žalobní důvod v této části žaloby jako nedůvodný.

V další části žaloby B.3. žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a v této souvislosti poukazovala na znění v odůvodnění tohoto rozhodnutí na jeho straně 3 v rozsahu pasáže ... „*další vyšetření – nejistá při chůzi, nejistá při chůzi po čáře...*“. V této souvislosti žalobkyně tvrdila, že informace obsažené v odůvodnění správního rozhodnutí musí být srozumitelné a právě z citovaných pasáží odůvodnění rozhodnutí je podle žalobkyně nutno dojít k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelné. Krajský soud vycházel z obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a konstatuje, že žalobkyní uváděné pasáže odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou citací z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, zpracovaným na interním oddělení Fakultní nemocnice Plzeň dne 18. prosince 2008. Zmíněná citace protokolu o lékařském vyšetření je volným přepisem výsledků dalšího vyšetření provedeného příslušným lékařem a jde o transkripci listiny, která je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí a netýká se o pasáže prezentující právní názory, o které by vydané rozhodnutí bylo opřeno a jejichž nesrozumitelnost by mohla být případným důvodem pro nepřezkoumatelnost samotného rozhodnutí. Navíc protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem obsahuje záznam o odběru krve provedeného 18.12.2008 1:15 hod. žalobkyní a dále údaje vyplněné laboratoří pověřenou vyšetřování hladiny alkoholu, které obsahují též výsledek měření s použitím metody plynové chromatografie a Widmarkovi

zkoušky. Tyto pasáže protokolu o lékařském vyšetření přitom znaky nepřezkoumatelnosti neunesou a jsou tím údajem, který je rozhodující z celkového obsahu podkladu pro rozhodnutí. Žalobní výtky vznesené v této části žaloby není krajským soudem hodnocena jako důvodná.

V další části žaloby B.4. žalobkyně opětovně namítala, že ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu vznesla námitku podjatosti úřední osoby J.K. s tím, že v řízení v mezidobí nebyly činěny úřední osobou jen takové úkony, které nesnesou odkladu, ale i úkony jiné. K této žalobkyní výtce se soud navrácí k právním závěrům, které byly zaujaty ve vztahu části žaloby A.2.4. a opakuje, že námitka podjatosti úřední osoby J.K. byla žalobkyní vznesena nikoliv při ústních jednáních, včetně posledního ústního jednání konaného dne 20. května 2009, při kterých J.K. měl vystupovat způsobem, který důvody pro vznesení námitky podjatosti zavdal, ale námitka byla vznesena až následně v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci přestupku žalobkyně. I z tohoto důvodu vystupuje neopodstatněnost tvrzení, že v mezidobí po uplatnění námitky podjatosti nebyly činěny jen úkony, které nesnesou odkladu, ale i úkony jiné, neboť námitka byla vznesena poté, co rozhodnutí ve věci bylo správním orgánem I. stupně vydáno. Krajský soud rovněž zdůrazňuje, že ani případně důvodná výtky mířící na porušení procesních postupů v souvislosti se vznesením námitky podjatosti, nemůže zavdat důvod pro nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a to z důvodů, které byly výše ve vztahu k žalobě v části A.2.4. soudem prezentovány. Žalobní výtky v tomto směru není rovněž soudem hodnocena jako důvodná.

V další části stejné pasáže žaloby žalobkyně tvrdila, že byla nesprávně předvolána k ústním jednáním, neboť ve třech případech nebyly předvolávky doručeny přímo žalobkyni do vlastních rukou, ale pouze jejímu zmocněnci. Ve vztahu k této výtce krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že k jednání nařízenému na 18.2.2009 byla žalobkyně předvolána osobně do vlastních rukou adresáta. Dne 18.2.2009 žalobkyně zmocnila M.B. k tomu, aby jí zastupoval ve správních věcech vedených u Magistrátu města Plzně ve věci vedené pod sp. zn. VNITŘ/D/20404/08 a VNITŘ/D/33809 s tím, že tato plná moc je pro správní i soudní řízení neomezená. K jednání nařízenému na 16.4.2009 byla žalobkyně předvolána prostřednictvím svého zmocněnce M.B. Ústní jednání dne 16.4.2009 proběhlo za přítomnosti žalobkyně i za přítomnosti jejího zmocněnce M.B. Obdobně k ústnímu jednání nařízenému na 20. května 2009 byla žalobkyně předvolána prostřednictvím svého zmocněnce M.B. Jednání dne 20. května 2009 proběhlo v přítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce M.B. Krajský soud vyhodnotil procesní postup správního orgánu I. stupně a shledal, že k prvnímu ústnímu jednání, při kterém žalobkyně jako obviněná k předmětnému skutku vypovídala, nebyl v rozporu s ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Z předmětu vlastního ústního jednání konaného 16.4.2009 a 20. května 2009 vyplynulo, že po žalobkyni nebylo žádáno osobní konání a proto krajský soud neshledal při předvolání žalobkyně k ústnímu jednání prostřednictvím jejího zvoleného zmocněnce porušení ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Navíc žalobkyně se obou ústních jednání zúčastnila a na svých právech dotčena zjevně nebyla. Tato část žalobního bodu byla krajským soudem shledána nedůvodnou.

V části žaloby B.4.1. žalobkyně tvrdila, že v rámci odvolacího řízení rozhodovala o podaném odvolání úřední osoba, která v telefonickém hovoru se zmocněncem žalobkyně uvedla, že udělá vše proto, aby bylo možno dojít k závěru, že odvolání není důvodné. Nedůvodnost této žalobkyní výtky soud shledává na základě závěrů, které učinil při projednání žalobních bodů obsažených v části A.2.4. a v části B.4.

V části žaloby B.4.2. žalobkyně tvrdila, že její přípis, kterým došlo k odvolání proti usnesení Magistrátu města Plzně ve věci sp. zn. VNITŘ/D/20404/08 byl doručen 14.1. a opakovaně 12.3. a dovozovala, že tento přípis byl antdatován s cílem odvolání vyřídit zamítnutím, jako opožděné. Tuto žalobní výtku krajský soud hodnotí jako zjevně nedůvodnou, neboť míří na rozhodnutí ve věci zadržení řidičského průkazu a v důsledku tvrzené výtky nemohla být žalobkyně dotčena na svých subjektivních veřejných právech v rámci předmětného řízení při projednání dopravního přestupku.

Nedůvodnost uplatněných žalobních bodů přivedla krajský soud k zamítnutí žaloby postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobkyně v rámci projednávané žaloby využila práva na moderaci trestu a výslovně požádala o upuštění od uloženého trestu. Návrh na upuštění od uloženého trestu krajský soud zamítl, přičemž vycházel ze zjištění, že žalobkyni za projednávaný přestupek byla uložena v souladu s ust. § 12 odst. 1 zák. o přestupcích a podle § 22 odst. 5 téhož zákona pokuta ve výši 13.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Ust. § 22 odst. 12 přestupkového zákona konstatuje, že od uložení sankce podle odst. 4 až 11 s výjimkou odst. 10 bod 1 nelze v rozhodnutí od přestupku upustit. Při posuzování tohoto návrhu vycházel krajský soud z ust. **§ 78 odst. 2 s.ř.s.**, podle kterého *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li také rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním nikoli v zásadních směrech doplnil a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

Opodstatněnost návrhu na upuštění od uložení trestu hodnotil krajský soud na podkladě ust. **§ 11 odst. 3 přestupkového zákona**, podle kterého *od uložení sankce lze od rozhodnutí přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku.* Opodstatněnost návrhu soud hodnotil též na podkladě ust. **§ 22 odst. 12 přestupkového zákona**, podle kterého *od uložení sankce podle odst. 4 až 11 s výjimkou odst. 10 bodu 1 nelze rozhodnutí o přestupku upustit.* Ust. § 11 odst. 3 přestupkového zákona je nutno vykládat jako ustanovení obecné ve vztahu k speciálnímu ustanovení § 22 odst. 12 téhož zákona. Krajský soud zastává názor, že při užití moderačního práva ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s., je soud vázán mezemi, které jsou zákonem stanoveny. Tyto zákonné limity svazující soud musejí být zcela stejné jako meze, které umožňují užití moderačního práva správnímu orgánu. Pokud správní orgán na podkladě § 22 odst. 12 přestupkového zákona nemůže upustit od uloženého trestu, který v případě žalobce byl ukládán, právě podle ust. § 22 odst. 4 přestupkového zákona, nemůže tak učinit ani soud (obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 46/2008-50 nebo č.j. 6 As 48/2007-58, dostupných na www.nssoud.cz). Návrh na upuštění od

uloženého trestu krajský soud z těchto důvodů zamítl. Krajský soud vycházel z obsahu návrhu žalobkyně, kterým se dovolávala možnosti užití moderačního práva, ve kterém výslovně navrhovala upuštění od uloženého trestu a neuváděla jiné skutečnosti, ze kterých by krajský soud mohl dovodit, že žádá i o snížení uloženého trestu a že uvádí právně významné skutečnosti, ze kterých by mohl soud při aplikaci této formy moderace vycházet.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a bere na zřetel, že žalovaný, který dosáhl v řízení procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 22. května 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková